

Jel; 7:9-17.

Aki egy kicsit is figyeli az egyházi közéletet, tehát például látogat egyházi internetes felületeket, vagy olvas „Ref. Lapot”, vagy legalább szokott más református emberekkel az egyházról beszélgetni, az nyilván tudja, hogy az utóbbi két esztendőben nagyon sok szó esik az egyház jövőjéről. Még egy zsinati bizottságot is hoztak létre „Egyházi Jövőkép Bizottság” néven. Ez a bizottság pedig konzultációra hívta a gyülekezeteket, kérdőíveket küldött ki, s kérte a gyülekezetek vezetőségét is egyfajta közös gondolkodásra, hogy gondoljuk végig együtt a jövőt. (Gyülekezetünk Tolnából egyedüliként még válaszolt is erre a kérésre, s mi bekapcsolódtunk a közös gondolkodásba. A többieket úgy látszik kevésbé érdekelte a jövő.)

A jövő kutatása, tervezése és általában a jövő iránti fokozódó érdeklődés mögött az van, hogy vannak az egyházban erősen aggasztó tendenciák. Talán ezt itt, Pakszon kevésbé érzékeljük, de ha a Paks táblánál távolabbra tekintünk, akkor már mindezt mi is láthatjuk. Sok a létszámában fogyó gyülekezet. Sok helyen nincsenek az egyház közelében fiatalok és gyerekek. Sok gyülekezetnek jelent gondot a működési költségek előteremtése, s a jelen finanszírozása. Hogyan fektessen hát még a jövőbe is? Készültek egyház-szociológiai felmérések, melyek tudományos igényességgel is alátámasztják az egyébként szabad szemmel is jól látható szomorú helyzetet, a negatív tendenciákat. A népszámlálás eredménye is azt mutatja, tíz év alatt negyedével csökkent a magukat reformátusnak vallók száma. Ha meg azt nézzük, hogy Tolna megyében a rendszerváltozás óta eltelt 24 évben hogyan változott az egyházfenntartók lélekszáma, akkor egyszerűen katasztrofálisnak érezhetjük helyzetet. A rendszerváltoztatás ugyanis nem azt hozta el a reformátusságnak, hogy „Jaj, de jó, immár nem üldöznek, s most már azok is jönnek, akik eddig nem mertek a hatalomtól való félelmükben”, hanem azt, hogy a szabad világban az egyházfenntartók száma kevesebb, mint felére esett vissza két évtized alatt. Ez tehát az a szomorú helyzet, ami a jövő felőli gondolkodásra indította a felelős egyházvezetőket. S ha a jövőről felelősen gondolkodunk, az nagyon helyes.

Mindamellet az is igaz, hogy az egyháznak nem kell jövőképet kitalálni. Ez teljesen felesleges, mert az egyház jövője már ki van találva. S az egyháznak olyan csodálatos jövő van kitalálva, melynél mi jobbat vagy szebbet úgy sem tudnánk kitalálni. Az egyház jövőjét ugyanis Isten találta ki. És ő ezt a jövőképet élénk is adja. Számunkra láthatóvá teszi az egyház jövőjét. A Jelenések könyvének felolvasott szakasza pontosan az egyház jövőjéről szól. Nézzük meg hát, hogy Isten milyen jövőt szán, milyen jövőt készít az ő népének!

Isten népét, az egyház tagságát felolvasott igeszakaszunkban ott látjuk a mennyei trónus körül. És nézd csak, mit látunk! Ez a nép nem öt fejkendős néből áll, hanem egy megszámlálhatatlan sokaságból. Az egyház jövője tehát nem az elfogyás, hanem a megszámlálhatatlan nagyra növekedés. És ezt már akkor megmutatja Isten Jánosnak, a könyv szerzőjének, mikor az egyház, méreteit tekintve még sehol sem volt a maihoz képest, hiszen még az első században járunk, s szerény becslésem szerint a keresztyének akkor még csak százazres nagyságrendben voltak jelen a világban. De nem tudom, miért csodálkoznánk ezen. Hiszen már sokkal korábban, mikor még keresztyénség nem is létezett, már Ábrahámnak kijelentette az Isten, hogy akkora népe lesz, mely megszámlálhatatlan. Mint égen a csillag. Mint tengerparton a homokszem. Ilyen nagy népe, ilyen népes egyháza van Istennek. Az egyház jövője tehát nem az, hogy apránként elfogy, hanem az, hogy a megszámlálhatatlanságig növekszük.

És ebben a sokaságban minden nép és minden nyelv képviseltetve van. Mert minden népnek Isten a teremtője, s minden népnek Jézus a megváltója. Ezért az ő népében nincs faji vagy nemzetiségi megkülönböztetés. Viszont azt látjuk az ige által a jövőbe, a mennybe bekukkantva, hogy az egyház missziója sikerre van ítélve. Azt látjuk, megvalósul az idők folyamán Isten missziói parancsba foglalt akarata, minden nép és nyelv megismeri és dicsőíti őt. Pedig olyan sokszor látszott reménytelennek a misszionáriusok munkája. De az Isten által elrendelt jövő igazolja Isten előre, a múltban adott ígérését: „*Nem hiábavaló a ti munkálkodásotok az Úrban*” (1Kor. 15.58). Az egyház munkája értelmes és sikerre vezető munka. Az egyházat bár megtépázza az idő, mégis győzelemre vezeti az egyház Ura. Ezt mutatja meg nekünk az ige azzal, hogy az egyháztagokat kezükben pálmaággal ábrázolja. A pálma a győzelem szimbóluma. Tehát ez a sereg nem csak nagy, de győzedelmes is. Ezt mutatja az Isten által élénk adott jövőkép.

Aztán azt is, hogy ez a sokaság Jézus színe előtt áll, az angyalokkal és más mennyei lényekkel együtt. Az angyalok nem előrébbvalók, mint a Krisztushoz tartozó emberek. Az emberek nem a mennyei sereg végén kullognak, hanem Jézus színe előtt állnak. Jézus figyelmét élvezik. Ez az egyház jövője. Miközben keresztyének érezhetik úgy itt a földön, elnéptelenedő falvakban, szegény és jelentéktelen helyeken, hogy az „Isten háta mögött” vannak, a valóság az, hogy az egyház minden tagja Jézus szeme előtt van. Csak amikor mi „az Isten háta mögött” érezzük magunkat, akkor nem Jézus szavára figyelünk, hanem a világ látásmódja szerint ítélünk.

Az egyház tagjai ott vannak Jézus színe előtt. Méghozzá gyönyörű, ragyogó fehér ruhában, pedig a mennyei látomás is tud róla, hogy az egyház a földről, a harcból és a nyomorúságokból jön. Isten tehát nem azért beszél így az egyházról, mert nem ismeri az egyház földi valóságát. Isten nagyon is jól ismeri mindazt a nyomorúságot, melyen az egyház a földi időszakban átmegy. Ő tudja mindazokat a nehézségeket, melyeket el kell szenvednünk. Jól látja az üldöztetéseket. Jól látja a hitünk miatt elszenvedett igazságtalanságokat, hátratételeket és sérelmeket. És jól látja a saját bűnös természetünk okozta nyomorúságunkat is. Látja, ahogy küszködünk magunkkal, bűneinkkel és a világgal. Látja, ahogy ezekben a harcokban sebeket kapunk, látja fájdalmainkat, s látja, ahogy időről időre elbukunk és bemocskolódnak. A mennyei látomásban mégsem egy toprongyos sereg áll előtte, hanem egy tiszta, ragyogó fehér ruhájú, dicsőséges sereg. Mert az egyház nem abban különbözik a világtól, hogy az egyház tagjai nem lesznek koszosak a föld sarában, hanem abban, hogy az egyház tagjai megmosakodtak a Bárány vérében. Megtisztultak a keresztség fürdőjében, s újra és újra tisztává lettek az úrvacsora szentsége által, mikor a bor által, ami titokzatos módon Jézus vérének közvetíti, elmosattak a szentséggel élők

bűnei. Ezért lehetnek ők ott tiszta fehér ruhában.

És az egyház tagjaira ott egy igen boldog jövő vár. Isten közelsége, és Jézus gyengéd gondoskodása. Ott a mennyben lesz teljessé a boldogmondások igazsága a hívők életében. A szomjazók és éhezők ott végleg megelégtettek. Ott többé nem gyötri lelkünket a földön oly gyakori igazságtalanság, mert ott Isten igazsága maradéktalanul érvényesül. A sírók vigasztalása ott válik teljessé, mert Isten ott végérvényesen letöröl minden könnyet a szemünkről. Egy csodaszép és igen boldog világ vár ott ránk. Jézus pedig az élet vizének forrásához vezet minket, hogy élhessünk e boldogságban örökké.

Isten ilyen jövőt ad az ő népe, egyháza elé. S ez a jövő már el is kezdődött. Ennek a dicsőséges jövőnek már itt, a földön is részeseivé lehetünk. Mert itt, a földön sem csak csupa nyomorúság az élet. Mert lelkünk lehet, hogy küzd a kísértések között, olykor meg fuldoklik a bűn mocsarában. De aztán jön egy istentisztelet, és a lélek lélegzethez jut, mert bekapcsolódunk istentiszteletünkkel a mennyei ünnepbe. János a mennyei istentisztelet himnuszában olyan szövegekkel találkozunk, melyeket az egyház földi istentiszteletén is használtak. Mert a mennyei és földi istentisztelet összefonódik. Most, itt mi is az Úr színe előtt vagyunk, s Kálvin nem ok nélkül mondja imájában, hogy az angyalok és idvezült lelkek társaságában gyűlünk össze. Mert istentiszteleteinken csakugyan az Úr trónusa előtt gyűlünk össze, s így a mennyei istentisztelet résztvevői vagyunk mi is, abba kapcsolódunk be, s bár láthatatlanul, de az ige kijelentése szerint körül vesznek minket a mennyei seregek. Az istentiszteleten átélhetjük tehát, hogy a jövő elkezdődött, és Isten csodás jövőt adott a népének. Az egyház jövője győztes, csodás és boldog jövő. Ezen nincs mit tervezni, ezt nem kell kitalálni vagy átalakítani. Az egyház jövője jó.

A kérdés csak az, hogy a mi református népünk, a mi konkrét gyülekezetünk, és személy szerint mi magunk Isten győzedelmes egyházának a tagjai vagyunk-e. Ez a kérdés, mert ezen múlik a mi jövőnk! Hogyan lehet hát megválaszolni ezt a kérdést? Hát úgy, hogy megnézzük, hogy azt tesszük-e, amit Isten jellemzése szerint az egyház tesz. Sokasodik-e a mi gyülekezetünk? Közelebb viszi-e a mi szolgálatunk Isten népét ahhoz, hogy megszámlálhatatlan nagy sokaság legyen belőle? Ha általunk újabb és újabb emberek jutnak Isten közelségébe, s válnak tagjává az Istent magasztaló seregeknek, akkor jó úton járunk. Ha nem, akkor van gondolkodnivalónk nem is annyira a jövőnkön, hanem a jelenünkön. Személyesebbé téve a kérdést: Te magad hogyan járulsz hozzá ahhoz, hogy Isten népe sokasodjon? Ha hozzájárulsz, akkor ott láthatod magad a fehérruhás tömegben, amely az egyház. Aztán magasztalod-e szavaiddal az Istent? Vagy inkább sopánkodni szeretsz? Élvezed-e még a nyomorúságok közt is időről-időre az ő közelségét? Felüldül-e az istentiszteleteken a lelked? S megmosakszol-e rendszeresen a bűnbánat könnyeiben és az úrvacsora által hittél Jézus érted ontott vérében? Ha mindezekre őszinte igen a válaszod, nem kell félned a jövőtől. Nem kell aggódnod miatta, s nem kell szebbet álmodnod a már létezőnél, amit Isten készített az övének. Mindössze annyi csupán a dolgod, hogy napról napra keresd a jövőbe vezető utat, azaz Jézussal a kapcsolatot, s kövesd őt a hála és engedelmisség szolgáló tetteivel, mert ezeken keresztül vezet el téged Jézus a neked, az egyház tagjának készített boldog jövőbe. Adja Isten, hogy egész református népünkkel együtt mi is mind megérkezzünk oda. Ámen.

1. Hogyan lehet jellemezni az egyházat a felolvasott igeszakasz alapján?
  2. Milyen jövő vár az igében leírtak szerint az egyházra és annak tagjaira?
  3. Honnan jönnek a mennybe az egyház tagjai, s hogyan vált olyan szép fehérré a ruhájuk?
  4. Kikkel vannak együtt az egyház tagjai a mennyei istentiszteleten?
-
- a) Mit gondolsz a református egyház földi jövőjéről?
  - b) Mennyire megnyugtató az, hogy az egyház hosszú távú jövője Istentől elkészített? S mennyire indokolt viszont a közelebbi jövőn törni a fejünket?
  - c) Ismersz olyan református közösségeket, melyek nem a sokasodó és győzedelmes kategóriába tartoznak? Mit tehetsz értük?
  - d) A mi gyülekezetünk mennyiben felel meg az egyház igében említett ismérveinek?
  - e) Mit tehetsz azért, hogy az egyház elérje azt a jövőt, amit Isten tervezett neki?
  - f) Te a prédikációban említett ismérvek szerint tagja vagy a mennybe jutó egyháznak?
  - g) Az úrvacsorában tudatosan át szoktad élni a Jézus vérében való megmosatást, melynek köszönhetően fehéren állhatsz majd az Úr előtt?